

ဟာသ သရုပ်ဆောင်

ကျော်စိုး ၏

လုံးချင်းဝတ္ထု

ယာယီနီမိတ်

သရုပ်ဆောင် - အေးမြတ်သူ မာတ်ပုံ မိုးလွင်ဟန် ဒီဇိုင်း - သက်နေထွန်း

အခန်း (၁)

“နယုန်မိုးသေး မြက်သားမွေး၊ နယုန်ခါလ ကြဲကျပျိုးထောင်၊ ဝါခေါင်သစ်ဆင်း၊ နှစ်လ တွင်းမူ ဆင်းကြ ယာလယ် တောင်သူမယ်တို့”တဲ့ ။

ဗေဒင်အခေါ်၊ မေထုန်ရာသီ ရာသီပန်းများ ပွင့်ကြမြတ်လေးစံပယ်...

သည်းလိုက်တဲ့ မိုး၊ လူလုံးမသဲကွဲဘူး၊ ရှေးဟောင်းအိမ်အိုကြီးကတော့ မြင်သူတွေအပေါင်း ရင်ဖိုစရာ ကြောက်စရာကြီး တစ်ယောက်တည်းလာလို့ ကတော့ ပြန်လမ်းမရှိဘူးတဲ့ ... သွားလမ်း ပြန်လမ်း တက်လမ်း ဆင်းလမ်း ဖြတ်လမ်းတွေကို ဂရုစိုက်နေလို့ ကတော့... ဘာမှ အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ...

တာဝန်ဟာ တာဝန်ပဲ... လက်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မိုးကာအင်္ကျီကော်လံကို ဆန့်ထုတ်ပြီး အမှောင်တွင်းမှ ဒုစရိုက်သားကောင်ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေလိုက်သည် ။

နာရီပေါင်းများ စက္ကန့်ပေါင်းများ စွာကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး သားကောင်က မြင်ကွင်း၊ ပစ်ကွင်းပေါ် မရောက်သေး ချမ်းလိုက်တာမှ ခိုက်ခိုက်တုန် လာပြီး ရေငွေ့ရှိက်နေသော အိုဂျီပယ် ရွှေရောင်နာရီလေးကို တစ်ချက်ငုံ့အကြည့်... ရိပ်ခနဲ အရိပ်မည်းတစ်ခုဖြတ်သွားသည် ။

ဆားပုလင်းပဲ... လျင်တာပေါ့... သားကောင်ဆယ်လှမ်း... မုဆိုးတ

စံလှမ်းပေါ့...။

လူမနေ၊ ဆီမထည့်တာကြာပြီဖြစ်သော တံခါးပတ္တာတွေက အသံစုံမြည်နေသည် ။ လေတိုက် လိုက်တိုင်း ချောက်ချားဖွယ်ရာ။ တစ်ချက် တစ်ချက် လေနဲ့ အတူ မိုးရေစက်တွေကပါ ဖွင့်ထားသော တံခါးမကြီးမှ ကျော်လွန်၍ ဝင်ရောက်လာသေးသည် ။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ရုပ်... ရုပ်.. ကျွီ.. ကျွီ”

ရှူးဖိနပ်သံတချို့ကလွဲ၍ ကျန်သောအသံတွေမကြားရ။ လျှပ်စီးလက်လိုက်တိုင်း ရှူးဖိနပ်ပေါ်ကို အရောင်တွေက လက်ခနဲလက်နဲကျရောက်လာသေးသည် ။ သားကောင်က ဧည့်ခန်းကိုကျော်၍ အပေါ်ထပ်ကြောင်လိမ်လှေကားကြီးပေါ်ပြေးတက်လိုက်သည် ။

“ဈာတ်.. ဖြောင်း.. ဝုန်း.. ဂလုံး..”

လက်ရန်းတန်းတွေ ဆွေးဆွေးမြည့်နေသဖြင့် အပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာရာ ဆားပုလင်းခုန်၍ ရှောင်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ထိုးချိန်လိုက်သော်လည်း သားကောင်က လှေကားအပေါ် ကြောင် တစ်ကောင်အလား... ခုန်ကျော်ပြေးလွှားသွားတော့သည် ။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း...”

နှစ်ချက်တော့ မိလိုမိငြား လှမ်းပစ်လိုက်သေးသည် ။

“ဒုတ်...”

သီသီလေးမှ သီသီလေး.. ဓာမြှောင်တစ်ချောင်းက ခြေထောက်နှစ်ချောင်း၏ ကြားထဲ စိုက် လို့ နေပြီး အရှိန်ပြင်းသဖြင့် ဓားရိုးကတုန်ခါလို့နေသည် ။ ဆားပုလင်း မိုးကာအင်္ကျီချွတ်၍ လှေကားလက်ရန်းတန်းပေါ်လိမ်၍ ကြိုးသဖွယ်ပစ်တင်လိုက်ကာ လှေကားပေါ်

သို့ ခို၍ တက်လိုက်သည်။ ။

“ဒုတ်...”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက်... ဓားတစ်ချောင်း လက်ရန်းတန်းကိုရစ်ပတ်ထားသော မိုးကာ အင်္ကျီအပေါ် ထပ်စိုက်လာပြန်သည်။ ။ တွဲခိုထားသော ဆားပုလင်း၏ လက်ချောင်းများ နှင့် တစ်ထွာ သာသာလေးရယ်... ညှာနေလို့ မရတော့ဘူး.. မြန်မြန်ပွဲသိမ်းမှ

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း.. ဒိုင်း..”

“မြန်မာအချင်းချင်း.. မသတ်ချင်ဘူးနော်.. အေးအေးသက်သာ.. အဖမ်းခံပါ...”

ကြောင်လိမ်လှေကားမှ တစ်ဆင့်ချင်းတက်လိုက်သည်။ ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိုက်အိုကြီး၏ ခေါင်မိုးအုတ်ကြွပ်ပြားတွေပေါ်ရောက်သွားပြီး...

“ဒိုင်း... ချောက်.. ချောက်...”

ရန်သူလက်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိ... ကျိုးပဲ့နေသော မြက်တွေရောပေါက်နေတဲ့ အုတ်ကြွပ်ပြားကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး တစ်လှမ်းချင်းရှေ့တိုးလာသည်။ ။

ကျည်ကုန်သွားမှ တော့ လက်ရုံးချင်းယှဉ်ရုံကလွဲရင် တခြားနည်းလမ်းရွေးစရာမရှိ။ အသင့်အနေအထားနဲ့ နေလိုက်သည်။ ။ မိုးကတိတ်သွားပြီး.. လေပြည်လေညင်းလေးသာတိုက်ခတ်၍ တစ်ချက်တစ်ချက် မိုးခြိမ်းသံနှင့် အတူ.. လျှပ်စီးတွေက ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ.. ရန်သူက ခေါင်မိုးပေါ်မှ အောက်သို့တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဟိတ်လူ.. ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တစ်ခုညှိမယ်.. ဘယ့်နှယ်လဲ.. သဘောတူလား...”

“ဘာညှိမှာ လဲ... ပြော... ဉာဏ်များ မယ်တော့မကြံနဲ့ ”

“ဒီလိုလေ.. ဒီအပေါ်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ချရင်.. တစ်ယောက်မဟုတ်.. တစ်ယောက် ဒါမှ မဟုတ်.. နှစ်ယောက်စလုံး ဒီအပေါ်က ပြုတ်ကျသွားရင်.. ပွဲချင်းပြီးပဲ.. ဒီတော့...”

ဆားပုလင်းက ရန်သူကိုတစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီတော့ .. မင်းဘာဖြစ်ချင်လဲပြော...”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် အောက်ဆင်းပြီး... မြေပြန့်မှာ ချမလား”

ဆားပုလင်းတစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပြီ.. လက်နက်မပါကြေးနော်...”

“ဟုတ်ပါပြီ... ကဲ... ဆင်း.. နေဦးလေ.. ချက်ချင်းမဆင်းနဲ့ .. ကျုပ်ကို စောင့်ပါဦး.. သရဲကြောက်တယ်...”

“ဟ.. လူဆိုးလုပ်ပြီး သရဲကြောက်ရသလားကွ..”

“လူဆိုးလည်း လူပဲလေ... တက်တုန်းက လွတ်လိုလွတ်ငြားပြေးပြီး တက်တာ.. တစ်ချက်.. လက်လေးလှမ်းပါဦး”

ဒီလိုနဲ့ မြေကြီးပေါ်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ...

“ကဲ.. ကမ်းမွန် ချဲလင့်...”

“ရယ်ဒီပဲ... ကြည့်သာရှောင်.. ဟိတ်..”

“ဝိုး...”

ညာခြေထောက်က ဆားပုလင်းမျက်နှာဘေးကဖြတ်အထွက်... ကျန်ခြေထောက်တစ်ချောင်း ကို ဖြတ်ကန်လိုက်သည်။ ။

အမယ်... အသားချောက လူလည် ခြေတစ်ဖက်ကြွပြီး ခုန်ပေးလိုက်
သဖြင့် ဘေးက ဝါးရုံပင် ကို ကန်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။ ။

“ထိုး...”

“အောင်မယ်ရေး...”

ခြေသလုံးညှို့သကျည်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့
ဆုပ်နယ်ပွတ်သပ်နေတုန်း.. ရန်သူ၏ ညာဖြောင့်လက်သီးတစ်လုံး ဖျတ်
ခနဲဝင်လာသည်။ ။

“ဒုတ်... ခွပ်...”

“အောင်မယ်ရေး.. ဖြည်းဖြည်းထိုးပါဟ...”

ဖင်ထိုင်အကျ.. သူက ခုန်ပြီးထပ်ဝင်လာသည်။ ။ ဆားပုလင်းတစ်ပ
တံလှည့်၍ တံတောင်နဲ့ ပစ်ကျွေးလိုက်ရာ သူ့ပါးစပ်အဟ.. တံတောင်အ
ဝင်.. သွားနဲ့ တိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားပြီး.. နောက်က သိုင်းဖက်လိုက်
သည်။ ။

“အား.. ဟိတ်ကောင်.. မညစ်ပတ်နဲ့ .. ယောက်ျားချင်းနော်.. နောက်
ကဖက်...”

“ဟင့်အင်း.. ဖယ်ဘူး... ဖယ်ဘူး...အခုမှ နွေးနေတာ”

“လွှတ်ဆိုလွှတ်.. ဖယ်ဆိုဖယ်နော်...”

“ဖယ်ဘူးလို့ ဆို...”

“ဒီလောက်တောင် အနောက်သန်တဲ့ ကောင်... ကဲကွာ”

ဂျူဒိုနည်းနဲ့ ရန်သူကကိုင်ပေါက်လိုက်တော့ ဆားပုလင်းခြေလွတ်လ
က်လွတ်နဲ့ ...

“ဖုန်း...”

“အောင်မယ်ရေး... တေပါပြီ... ခါးကျိုးပြီဟ...”

“ပုန်း.. ဂလုံး... ဂလုံး... ဂွမ်း..”

“ဟဲ့... မိုးကျော်... ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ... သေချင်းဆိုးရဲ့ ...”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စောင်တခြား၊ ခေါင်းအုံးကတခြား၊ ဆန်အိုး ပေါ်တင်ထားတဲ့ ဆန်ကောကြီးပြုတ်ကျတာ ဒန်အိုးတွေရော.. ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်ပေါ့... ပြန်စဉ်းစားလိုက်တယ်...”

“ဟဲ့... ငါမေးနေတယ်လေ... ဘာဖြစ်တာလဲ... အဟွတ်... ဟွတ်.. ဟွတ်...”

“ကြွက်... ကြွက်ဖြတ်ပြေးလို့ ... အဲဒါ... ဟိုဥစ္စာ...”

နေ့ခင်းဘက် ခဏမှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရင်း ဖတ်လက်စ စုံထောက် ဝတ္ထုထဲကအတိုင်း အိပ်မက်မက်တာ... ကမန်းကတန်းပါးစပ်ထဲရှိတာ ကောက်ပြောချလိုက်ရတယ်။

“တော်သေးတာပေါ့... ကြွက်ဖြတ်ပြေးလို့ ... ဆင်သာဖြတ်ပြေးရင် ...ငါ့မုဆိုးမတဲလေး ပြိုမှာ ကျိန်းသေပဲ... ကဲ... ထ ထ ... ဦးမျိုးတို့ နွားတွေ ခြံထဲသွင်းပေးရဦးမယ် မဟုတ်လား... သွား တော့လေ... အပြန်ကျရင်... ရှောက်ရွက်လေး နူးခဲ့စမ်း... တို့ စရာမရှိဘူး...”

ပွစာကျဲနေသော ဂျာနယ်တွေရော၊ မဂ္ဂဇင်းတွေရော... နေရာတကျ ထားလိုက်ပြီး စဉ်အိုးတစ်ခြမ်းပဲ့ထဲက ရေနဲ့ မျက်နှာသစ်၊ ပုဆိုးနဲ့ သုတ်ပြီး ရွာတောင်ပိုင်းကို ထွက်ခဲ့တယ်...။

အမေကတော့ သားဖြစ်သူရဲ့ ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး... တစ်ယောက်

တည်း ညည်းညူ လိုက်တာက...

“အင်း... အရွယ်ကလည်း ဟိုမရောက် ဒီမရောက်...
အတန်းပညာမှာ ကလည်း ဟိုမရောက် ဒီမရောက်... စိတ်ကလည်း
တောင်မရောက် မြောက်မရောက်နဲ့ ... ဒီစုံထောက်ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး စုံ
ထောက်ရူး ရူးနေတာကိုက ခက်တာပဲ... ဒင်းအတွက်တော့ ငါရင်လေး
ပါဘိသနဲ့”

*

အခန်း (၂)

“ဟဲ့... ကျော်ဆန်းဝင်း... ဟဲ့... ကျော်ဆန်းဝင်း”

ဗို့အားတစ်ထောင်မကပြင်းသော အသံလှိုင်းကြောင့် လှေကားအတက်အဆင်းမှာ ပြစ်မှု မဂ္ဂဇင်း ထိုင်ဖတ်နေတဲ့ ကျော်ဆန်းဝင်းလန့်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထဘီပြင်ဝတ်ပြီး ခါးထောက်ရပ်နေတဲ့ ဒေါ်လေး ဒေါ်ကျော့ခင်...

“ငါခေါ်တာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ...”

“နှစ်ခါတည်းပါ ဒေါ်လေး...”

“ဘာ... ငါက သုံးခါပြည့်အောင်ခေါ်မှ လှည့်ကြည့်မှာ လား...”

“မ... မ...ဟုတ်ပါဘူး... ဒေါ်လေးမေးလို့ ဖြေတာပါ... ဘာခိုင်းစရာ ရှိလို့ လဲ ဟင်...”

ပြောပြောဆိုဆို... အိမ်ပေါ်တက်မယ်လုပ်တော့ ရှေ့ကပိတ်ရပ်ပြီး...

“အံ့မယ်... အံ့မယ်.. ဒါက ဘာလုပ်မလို့ လဲ...”

“ထမင်းအိုးတည်မလို့ လေ... မီးလာနေပြီ ဥစ္စာ..”

“မတည်ဘူး... ဝယ်စားမယ်... ရော့... ပိုက်ဆံ... လမ်းထိပ်က ဆာမီဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် သွားဝယ်... ဒီမှာ ဧည့်သည် တွေပါတိုက်ရမယ်...”

“ဟာ... ဒေါ်လေးကလည်း ... ဧည့်သည် မဟုတ်ပါဘူး.. ဆော့ဖော် ဆော့ဘက်... ကြိတ်ဝိုင်းပါ ကြည့်လုပ်နော်... ဥပဒေနဲ့ မကင်းဘူး...”

“တိတ်စမ်း... နင့်အပေါက်... ဥပဒေနဲ့ မကင်းလို့ နင့်ကိုအိမ်ရှေ့ထိုင် ခိုင်းပြီး လူသွားလူလာ ကြည့်ခိုင်းတာပေါ့...အခုခိုင်းတာသာ မြန်မြန်လုပ်...”

ကျော်ဆန်းဝင်း ထွက်မယ်အလုပ်...

“ဟဲ့... ချိုင့်မယူဘဲ ဘာနဲ့ ထည့်မှာ လဲ...”

“ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ပါဆယ်ယူလာမယ်လေ... အဲဒါမှ ...”

“ဂုတ်... ဂလောင်...”

“အောင်မယ်ရေး... တေပါပြီ...”

တစ်လုံးချိုင့်နဲ့ လှမ်းပစ်ထည့်လိုက်တယ်... မြန်လိုက်တဲ့ လက်... နိုင်ငံတကာမြားပစ်သွား ပြိုင်ဖို့ အရည်အချင်းအပြည့်ရှိတယ်...”

“ဆိုင်ကရေနဲ့ ဆေးပြီးထည့်ခဲ့... ဘယ်တုန်းက ငါ.. ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ သောက်ဖူးလို့ လဲ...”

ရှေးလူကြီးတွေများ ပြောရဆိုရတယ်လက်ပေါက်ကပ်တယ်... ခေတ်တွေပြောင်း စနစ်တွေ ပြောင်းလည်း သူတို့ ကတော့ ဘာမှ မပြောင်း ရေးချမပြောင်း...

လက်ဖက်ရည်ဆို လက်ဖက်ရည်ပဲ... စူပါကော်ဖီမစ်တို့ ... ပလိန်းတို့ ဘာမှ နားမလည်ဘူး..။

အခုလည်း ကြည့်... ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ဝယ်လာ... ပန်းကန်ထဲထည့်သောက်... ပြီးရင် လွင့်ပစ်... ချိုင့်ဆေးရတောင် သက်သာသေး...

အခုထိ ရှေးအစွဲတွေမကျွတ်သေးဘူး... လက်ဖက်စားလည်း ယွန်း
အစ်နဲ့ ...

မတတ်သာလို့ သာ နို့မို့ဆို ရေနံဆီမီးဖိုသုံးချင်သေးတယ်... တစ်ခါ
ကလည်း အောက်လင်းမီး သုံးဖို့ မီးစာဝယ်ခိုင်းတယ်... ဒီဘက်ခေတ်လူ
တွေ မြင်တောင်မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ...။

ပြီးတော့... ရှိသေး... လှော်စာတဲ့ ...

ဘယ်လိုလုပ်ရှိနိုင်မလဲဗျာ... အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်က လှော်စာစားချင်ရ
င် မော်လမြိုင် တရုတ်လှကိုသွားလို့ လည်း ပြန်ပြောရော... တစ်ခေါင်း
လုံးပူထူကုန်တော့တာပါပဲ...

“ဘာသောက်မလဲ အစ်ကို...”

“ဪ... ဒေါ်ကျော့ခင်အိမ်ကကိုး... ထိုင်လေ...”

“ဝမ်းပါဆယ်... ချုံစိမ့်...”

ချိုင့်မြင်တာနဲ့ ဘယ်သူ့အိမ်ကဆိုတာ တန်းသိပြီးသား...
ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး... နီးစပ်ရာ... သတင်းစာတစ်စောင်ကို
ယူဖတ်မယ်အလုပ်...

လူတစ်ယောက်လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ပြီး...ခပ်သုတ်သုတ်လေးဝ
င်လာကာ...ချောင် ကျကျ တစ်နေရာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မျက်လုံးကျတော့
ကျီးကန်းပမာ ဂနာမငြိမ်...။

“အင်း... ဒီလူကြည့်ရတာ... တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲ...
ဒီအတိုင်းမြောင်ကြည့်နေလို့ မကောင်းဘူး... ဒီတော့... ငါဘာလုပ်ရမ
လဲ... ဟုတ်ပြီ...”

စိတ်ထဲကကြိတ်ပြောပြီး အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်သောက်လက်စကို မီးညှိလိုက် ပြီး မီးရဲနေအောင်ဖွာလိုက်ကာ...

ပါးစပ်မှာ တော့ပြီး သတင်းစာကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင် မျက်နှာကိုကွယ်ပြီး မီးနဲ့ ထိုးဖောက်လိုက်တယ်... ဆေးပေါ့လိပ်မီးပေါက်ဆိုတော့ သိပ်အားမစိုက်ရတော့ဘူး... နိုင်ငံခြား စစ်ကားတွေထဲကလို မှန်ဘီလူးအတိုင်းပဲ... သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကြည့်နေလိုက်တယ်...

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ဘေးစားပွဲက လူတစ်ယောက်က သူသောက်ပြီး သား လက်ဖက်ရည်ခွက်နဲ့ စမူဆာပန်းကန်ကို မသိမသာ ကျော်ဆန်းဝင်းစားပွဲမှာ ချထားပြီးလစ်သွားတော့တယ်။

ကျော်ဆန်းဝင်းကတော့ မီးခိုးတလူလူ သတင်းစာတစ်စောင်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်လို့ နေလေရဲ့ ...

“ဟာ... ဟေ့... ဟေ့...ဟိတ်ကောင်တွေ...”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ကောင်တာကနေပြီး ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲပြီးပြေးလာကာ... ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့ လက်ထဲက သတင်းစာကိုဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်တော့...

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ... ဟေ့... ဒါဘာလုပ်တာလဲလို့ ”

မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်နေပြီး ကြောင်နေတယ်... ပြီးမှ သတိရသွားပြီး...

“ကြည့်နေတာလေ... ဟိုငှာကိုကြည့်နေတာ...”

“ဘာကြည့်တာလဲ... ဆိုင်ကိုမီးနဲ့ ရှို့ဖို့ ကြည့်နေတာလား”

ပြောနေတုန်း ခုနက လွယ်အိတ်နဲ့ လူ ကပျာကယာထွက်သွားတော့

ကျော်ဆန်းဝင်း ထိုင် နေရာမှ ထလိုက်ကာ လိုက်မယ့်ဟန်အပြင်... ဆိုင်
ရှင်က ကုပ်ကိုဆွဲထိုင်ချလိုက်ပြီး...

“အံမယ်... ဒါကဘယ်ကိုပြေးမလို့ ကြံတာလဲ... ထိုင်စမ်း... ဟိတ်
ကောင်တွေ... သူ့ဘာတွေမှာ ထားလဲ...”

“လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်တစ်ခွက်...”

“ဒါပဲလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဆိုင်ရှင်ရဲ့ မျက်လုံးက သောက်ပြီးသား လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်နဲ့ စ
မူဆာပွဲလွတ်ပန်းကန်ဆီ.. တန်းရောက်သွားကာ...

“သောက်သုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ... ဒီမှာ မင်းတို့ အမေလင်... သော
က်ထားစားထားတာတွေ မတွေ့ဘူးလား...”

“ဟာ... အဲဒါတော့ မကောင်းဘူးဗျာ.. တကယ်ဆို ခင်ဗျားက ပြောဖို့
ကောင်းတယ်... ဘာလဲ ကျုပ်တို့ အလုပ်ပြုတ်အောင် လုပ်တာလား...”

စားပွဲထိုးချာတိတ်တွေ ကျော်ဆန်းဝင်းကို ဝိုင်းလိုက်တယ်။ ကျော်ဆ
န်းဝင်းကတော့ လက်ဖက်ရည်ခွက်နဲ့ စမူဆာပန်းကန်တွေကြည့်လိုက်...
စားပွဲထိုးနဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေ
တယ်...

ဘယ်ကဘယ်လို ဒါတွေရောက်လာတာပါလိမ့်မပေါ့...

“ကဲ... ဟုတ်ပြီ... လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်ကသုံးရာ... စမူဆာတစ်ပွဲ
က နှစ်ရာ... သတင်းစာ ဖိုးက... တောက်”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်က သတင်းစာကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ဒေါသဒီဂရီတွေ

မြင့်တက်လာကာ စိုးရိမ် ရေမှတ်ကျော်စပြုလာတယ်။

“ငါ့ယောက္ခမကြီးသေလို့ ရထားတဲ့ အမွေလေးနဲ့ ... ဒီလက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးဖွင့်ထားတာ... စီးပွားပျက်အောင် ငါ့ဆိုင်ကိုမီးရှို့ဖို့ ကြံစည်ရ က်တယ်ကွာ... ဒီမယ် ဟိတ်ကောင်... ဒီဆိုင်ဖွင့်တာ...ရက်ပေါင်းလေး ရာငါးဆယ့်ရှစ်ရက်နဲ့ တစ်မနက်ရှိပြီကွ... ငါ.. ငါ... လုပ်မိတော့မယ်... ဟိတ်ကောင်တွေ တွက်စမ်းကွာ...”

“ခြောက်ရာငါးဆယ်ပါ အစ်ကို...”

“ဟို... ဟို... ကျွန်တော်... မသောက်... မရှိ..”

ဟိုက ဝိုင်းဆွဲ... ဒီကဝိုင်းချုပ်နဲ့ ... ခါးကြားလိပ်ထားသော ငါးရာတ န်တစ်ရွက် အောက်ကို ပြုတ်ကျသွားတယ်...

အဲဒါကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့ တခြားစားပွဲဝိုင်းက လူတစ်ယောက်က မသိ မသာသ္မာဖိနပ်နဲ့ နင်းထား လိုက်တယ်... ပြီးတော့ မတ်တတ်ရပ်ကာ...

“ကောင်းကောင်း ပြောမရရင် ချကွာ...”

“ဟာ... ဟေ့... အဲဒီလိုတော့မလုပ်နဲ့ ... ငါ့ဆိုင်ပြဿနာ... ငါရှင်းမ ယ်... ကဲ... ပိုက်ဆံပေး လေကွာ..”

ကျော်ဆန်းဝင်းခါးကြားကိုစမ်းလိုက်တော့ ဘာမှ မရှိ... ပုဆိုးဖြန့်ဝ တ်...အောက်ငုံကြည့်... ဘေးကြည့်... လာရာလမ်းကိုမျှော်ကြည့်နဲ့ ... အလုပ်တွေရှုပ်ကုန်ရော.. သည် တော့ ဆိုင်ရှင်က စိတ်မရှည်တော့ဘူး...

“လူထူပြီ... လူကျနေပြီဆိုရင်... ဟိုလူရှာသလိုလို... ဒီလူရှာသလိုလို နဲ့ ... ဆိုင်ထဲဝင်မှာ သောက်... ပြီးရင်... ဟိုလိုလို... ဒီလိုလိုနဲ့ မယောင် မလည်လုပ်ပြီး... လစ်ပြေး... ဒါမျိုးက ဒီမယ် ဟိတ်ကောက် ... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း..”

ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲဖြုတ်တော့ ကျော်ဆန်းဝင်းက လန့်ပြီး...

“ဟား.. မျက်နှာဆိုးကြီးနဲ့ ကွာ... ဘယ်လိုမျက်နှာကြီးလဲ.. ဟ..”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်...။

“ဘာကွ... ငါ့မျက်နှာကိုများ မျက်နှာဆိုးကြီး... ဟုတ်လား...”

ဆိုင်ရှင်က အသားတွေတုန် လာပြီး လက်သီးနဲ့ လှမ်းအထိုး... ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့ မျက်လုံးက တစ်ပိုင်းတစ်စထွက်နေသော တက်နင်းထားတဲ့ ပိုက်ဆံကိုမြင်သွားပြီး...

“ဟား...တွေ့ပြီကွ...”

ငုံ့အကောက်... လက်သီးက လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်...

“ထုံး...”

“ဝှမ်း...”

“အောင်မယ်ရေး... အား... ဟာ... ဘာတွေလဲဟ...”

“ပူလိုက်တာဗျာ...”

ကမ္ဘာပျက်သလားမှတ်ရတယ်... စားပွဲထိုးတွေပေါ်... ကားလမ်းဘေး ကားနဲ့ ပန်းပင်တွေ ရေဖျန်းသလိုမျိုး... လက်ဖက်ရည်တွေက...

နိုင်ငံခြားမှာ တောမီးလောင်လို့ ... ဝေဟင်ကနေ ဟယ်ရီကော်ပတာနဲ့ ဆေးဖျန်းငြိမ်းသလိုမျိုး အကုန်လုံးတွန့်လိမ်ကောက်ကွေးကုန်တယ်...

ပုဆိုးကျွတ်သူက ကျွတ်... စွပ်ကျယ်ချွတ်ပြီး လွင့်ပစ်သူကပစ်နဲ့ ...

ပိုဆိုးတာက စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ မုန့်တွေ... ရေနွေးပူတွေက နော

က်ထပ်အင်အားဖြည့် သလိုမျိုး ဖြစ်ကုန်တယ်...

“ခွေးမလားဂြိုဟ်ကောင်... ငါ့ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေပါ ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တယ်... လာခဲ့... ဟိတ်ကောင်တွေ ခေါ်ခဲ့...”

ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ တော့ ငါးရာတန် တစ်ခြမ်းအပြလေး ဆုပ်လို့ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေး နဲ့ ပါသွားလေရဲ့ ...

★

အခန်း (၃)

“ပိုကာက မဒေါင်းရတဲ့ ကြားထဲ ခံတွင်းကချဉ်နေပြန်ပြီ... ဒေါ်ကျော့ ရေ...”

“အားနာလိုက်တာ မခင်လှိုင်ရယ်... ဟိုအကောင်ကလည်း ... ဘာခိုင်းလိုက် ခိုင်းလိုက်... ငါးရှဉ့်မြောင်းထဲ လွှတ်လိုက်သလိုပဲ...”

“နေစမ်းပါဦး... မကျော့ရယ်... အဲဒီအူကြောင်ကြောင်ကောင်လေးနဲ့ ရှင်နဲ့ က ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့ လဲ... အရင်က ရှင်တစ်ယောက်တည်းပါ... တစ်ခုလပ်အပျိုကြီးရဲ့ ...”

ဒေါ်ကျော့က လက်တခါခါ... ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ ... ဖဲတစ်ချပ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး...

“အညာကပါတော်... ဆွေမျိုးဆိုပါတော့... ဟိုမှာ ထိန်းမရလို့ တဲ့ ... အဲဒါနဲ့ ဒီကိုလွှတ် လိုက်တာ... ရှင်တို့ လည်း ကြားဖူးမှာ ပေါ့... ငှက်တစ်သောင်းဆိုတဲ့ စကားပုံလေ... ဘာတဲ့ ... သစ်တစ်ပင်ကောင်းတော့ ငှက်တစ်သောင်းနား...အခုဟာက ငှက်တွေတစ်သောင်းမကတော့ဘူး... နောက်ထပ် ငှက်သားပေါက်တွေပါနားတော့... ဒီသစ်ပင်လည်း တာရှည်ခံမယ်မထင်ပါဘူး...”

“ကဲ.. ပြောလည်း ပြော... အောက်အိမ်ကိုလည်း ဒေါင်းမဲ့ဖဲလေးတစ်

ချပ်လောက်တော့ ပစ် ပေးဦးလေ မကျော့ရဲ့ ...”

“ဘယ်အိမ်တုတ်လဲ...”

“မလှိုင်အိမ်... မလှိုင်အိမ်... ကြည့်ပစ်နော်...”

“မတတ်နိုင်ဘူးနော်... ရှိတာတော့ပစ်ရမှာ ပဲ... ဒေါင်းသွားလည်း မတတ်နိုင်ဘူး...”

“ထိုစဉ်မှာ ပင် အိမ်ရှေ့က ကလေးတစ်ယောက်အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

“အမေကျော့ရေ... အမေကျော့...”

“ဟေ့.. ဘာလဲ... ခဏစောင့်ဦး... ဒီမှာ ပစ်ဖဲ... အဲလေ.. ထမင်းရည် ပျစ်ခဲနေလို့ ရေထိုးနေတယ်ဟေ့... ခဏစောင့်...”

“သား...မစောင့်တော့ဘူး... ပြီးမှ လာမယ်... အမေက ထဘီရွေးခိုင်းလိုက်လို့ ...”

“အေး... အေး... ဟုတ်ပြီ... ကဲ... ရော့...”

“ဟေး.. ဟေး... အဲဒီဖဲကိုစောင့်နေတာ... ဒေါင်းပြီ”

“ရှား တိုးတိုးလေ... ဒါအမိန့်ရ... ဖဲဝိုင်း မဟုတ်ဘူး ... မလှိုင်ရဲ့ ... ကြိတ်ဝိုင်းလေ...”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ... မေ့သွားလို့ ... ကဲ... တုတ်ရယ်... ဂျီကာနဲ့ စံကောင်ရယ်...”

ဒေါ်ကျော့ခင်က အခုမှ ကျော်ဆန်းဝင်းကို သတိရလိုက်တယ်... နိုင်နေရင် သတိရမှာ မဟုတ်ဘူး ... ရှုံးတော့မှ ပိုပြီးဒေါသဖြင့် တင်းမာမှုတွေနဲ့ သတိရလိုက်တယ်...။

“ကဲ... ခဏနေကြဦး... ဟိုကောင်နောက် လိုက် လိုက်ဦးမယ်.... ရေ
နွေးအိုးထဲမှာ များ နစ်သေနေပြီလား မသိဘူး”

*